

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 2.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonce
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 10. Januar 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Johanne Svendsen.

Atter har Kvindeforeningerne mistet en af deres mest virksomme Ledere, idet Johanne Svendsen, den tidligere Formand for de kvindelige Vævere, i denne Uge er død. — Paa Grund af sin Sygdom fratraadte hun allerede for nogle Maaneder siden Posten som Formand; men hendes Arbejdsdygtighed og sjældne Agitationstalant vil sikkert længe savnes.

Naar et Menneske, der har hvad Verden kalder Begavelse, Kundskaber og Dannelse, søger at afhjælpe lidt af den Uret, som de smaa i Samfundet sukker under, da gør det Menneske kun sin simple Pligt; men naar en Kvinde som Johanne Svendsen, der i Grunden savnede alle disse Goder, men alligevel daglig resikerede at miste sit fattige Udkomme for at organisere de kvindelige Vævere, stiller sig til Tjeneste og arbejder for at samle dem og vække Ansvarfølelsen hos dem, da øser hun af en rigere Kilde end Pligtens, da er det Kærlighedens levendegørende Drik, der har været hendes Styrke, Broderskabets Aand, der har sejret over Egoismens kolde jeg.

Saadan var Johanne Svendsen. Naar Arbejdet var endt paa Fabriken efter en trælsom Dag, naar hun med sit svage Helbred havde staaet sine 10—12 Timer i det kolde Fabrikslokale, saa hun følte sig iskold i hele Legemet, skyndte hun sig hjem for at faa lidt Mad og gik derefter til Udvalgs-møder for med andre Kvinder at lægge Planer til Syge- og Understøttelseskasser, til Dannelse af Agitationsudvalg, til Normal-arbejdsdag o. a. Man maa ikke tro, at hun ønskede Forkortelse af Arbejdstiden, fordi

hun var bange for Arbejde, nej, hun elskede sit Arbejde, og det var hende en grulig Sorg, da hun et Par Gange paa Grund af sin Formandsstilling blev gjort arbejdsløs. De fleste Fabriker har nemlig ikke Brug for Arbejdere, som er Formand i en Fagforening. Men hun saa ingen anden Redning til at hæve deres Stilling, end at de fik Tid til at arbejde en lille Smule for sig selv.

Naturligvis følte hun det som en Ret, at de kvindelige Arbejdere skal kunne leve et menneskeværdigt Liv, og det kan de ikke med den Løn og under den lange Arbejdstid, de har nu. Harmfuld og ivrig kunde hun være, naar hun talte om Arbejdsgivernes Vilkaarlighed og Brutalitæt og de besiddende Klassers Uforstand over for den arbejdende Klasse, men hun var aldrig bitter eller hadefuld paa dem, der var heldigere stillede i Samfundet end hun selv, thi hun troede paa Retfærdighedens og Kærlighedens Sejr i Menneskelivet.

Johanne Svendsen var svensk af Fødsel og var som mange svenske en udmærket dygtig Væverske, hun havde været i Danmark i mange Aar, men lærte dog ikke at tale godt dansk; derimod lærte hun at kende og holde af alt, hvad der var dansk; hun var lokaliseret som faa her i de danske Arbejderforhold, men tog først aktiv Del i Kvindebevægelsen, da Væverstriken paa Rubens Fabriker fandt Sted; siden den Tid var hun egentlig Sjælen i de kvindelige Væveres Fagforening, som nu tæller et ret anseeligt Antal Medlemmer, og som vistnok er den Forening, der er bedst organiseret.

I Dag, Søndag, begravnes hun fra Herrens Kirke paa Kong Georgs Vej, hvor Kvindeforeninger vil møde med deres Faner. I denne lille Kirke søgte hun i sine stille Søndagstimer under Pastor Carstensens varme

og milde Tale at styrke sig til Kampen for Idealene i de mange trælsomme Dage, her lod hun sine Børn konfirmere og her vil i Dag de Kvinder, der er med i den samme Kamp for Menneskeretten, vise hende den sidste Ære og i tætte Skarer følge hende til Graven med Tak for hendes Arbejde i vor fælles Sag.

Hverdagstanker.

For kort Tid siden havde jeg Besøg af to københavnske Herrer. Blandt anden Læsning gav jeg dem ogsaa Kvindebladet „Hvad vi vil“ til Underholdning, og dermed var vi inde paa Kvindesagsspørgsmaalet. Den ene af Herrerne sagde da blandt andet: Ja, Kvindernes Krav kan være meget berettigede, men de gør sig selv Skade ved deres ivrige Indtrængen i alle Arbejdsdag. De sælger Arbejdet billigere end Manden og trykker Lønnen ned, saa ingen Mand længere bliver i Stand til at forsørge en Kone. Jeg mener nu ogsaa langt fra, at Manden skal dette. Nej, Kvinderne skal kunne forsørge sig selv. Men ikke paa Mandens Bekostning. Det er sandt, at vi gør os selv Skade, naar vi underbyder Manden og bliver hans unaturlige Konkurrenter. Det er saa ofte sagt: „Samme Løn for samme Arbejde!“ Og jeg vilde ønske, at Kvinderne selv vilde holde sig til dette.

Kvinderne maa blive sig selvbevidste, blive lige saa dygtige som Manden, og da ogsaa vide at forlange samme Pris for Arbejdet som han, saa de ikke paa Arbejds-markedet staaar som hans underbydende Konkurrenter, men som hans Forbundsfæller og Kammerater. Dette sidste gælder i alle Forhold. Det er til Kvindesagens Skade, naar de ikke er fri for stundom at vise lidt Had mod Mændene.

Samfundsforholdene og det Tryk, hvorunder vi som Kvinder lever, ja det er Had værd; men vil vi have dette anderledes, da maa vi slutte os sammen med Mændene og fremfor alt dygtiggøre os selv, oprette, hvad